150 KURUŞ

TÜRKİYE SOLU

2

19 NİSAN 1971

Emperyalizm, Devrimci Güçleri, Soldan Bölme Çabasındadır

SAVAŞÇININ BAŞTAKİ GÖREVİ

MİHRİ BELLİ

Kuvvetler dengesini doğru değerlendirmek, savaşçının başta gelen görevidir. Harekete hazır ve potansiyel devrimci güçler, bu güçlerin mücadele olanakları nelerdir; emperyalizme karşı savaş halinde olan halkların uluslararası dayanışması ülke içindeki devrimci güçlere ne ölçüde dayanak teşkil eder; buna karşılık karşı - devrimin gerçek kuvveti nedir; emperyalizm Türkiye'de karşı-devrime ne ölçüde arka çıkabilir; emperyalizmin ve yerli ortaklarının savaş hileleri nelerdir, kurdukları tuzaklar kaç çeşittir; bütün bunlar bilinmeden devrimci savaş verilemez.

Türkiye toplumunda milyonlarla sayılan hızla bilinçlenme durumunda bir işçi sınıfı var. Bu işçi sınıfı emperyalizme bağımlı bir ülkenin çifte sömürüye uğrayan işçi sınıfıdır ve bu bakımdan her türlü oportünist yozlaştırma çabalarına karşı şerbetlidir. Bulutsuz gibi görünen bir gökte çakan şimşeği andıran Büyük İşçi Direnişi (16/Haziran/1970 olayları) Türkiye işçi sınıfının nasıl bir devrimci canlılık taşıdığının, nasıl bu en devrimci sınıfın devrimde önder güç olusunun kaçınılmaz olduğunun kanıtıdır.

Güçler mevzilenmesini doğru değerlendirmekle yükümlü olan proleter devrimcisi, Türkiye proletaryasının devrimde her bakımdan önder güç olduğu yerçeğini iyi kavramak zorundadır.

Güçler mevzilenmesini doğru olarak değerlendirmekle yükümlü olan proleter devrimcisi, Türkiye yoksul köylülüğünün hem Milli Demokratik Devrimde hem Sosyalist Devrimde devrimci güç olduğu gerçeğini iyi kavramak zorundadır.

Proleter devrimcisi, aynı şekilde, orta köylülüğün, şehir küçük burjuvazisinin, asker - sivil aydın zümrenin, burjuvazinin milli kolunun emperyalizm ile belli ölçülerde çelişme durumunda olan bütün sınıf ve zümrelerin Milli Demokratik Devrim aşamasında milli ve demokratik doğrultudaki sınıf ve zümre çıkarlarını doğru değerlendirmek, bunları devrimci tutuma itmek, ve bunları karşı-devrimin kucağına atacak davranışlardan kaçınmakla yükümlüdür.

Proleter devrimcisi, toplumdaki güçler mevzilenmesini değerlendirirken emperyalizmin bütün heybetli dış görünüşüne rağmen yıkılışın eşiğine varmış olduğu, bütün yolların sosyalizme vardığı bir çağda yaşadığımızı ve Türkiye devriminin dünya devrimci hareketinin bir parçasını teşkil ettiği ve emperyalizme karşı savaşan dünya halklarının uluslararası dayanışmasının bizim için bir dayanak olduğu gerçeğini de göz önünde tutmalıdır.

Devrimci mücadelede devrimci güçleri doğru değerlendirmek yetmez. Karşı-devrimin kuvvetini de gerçekçilikle, ne abartarak, ne de küçümseyerek değerlendirmek ve çok yönlü mücadele biçimlerini doğru saptamak zorunludur.

Türkiye'de karşı-devrimin iki temel gücü, işbirlikçi sermaye ve feodal mütegallibe Amerikan emperyalizminin ve öteki emperyalist devletlerin iktisadi, askeri ve diğer desteği olmadan ayakta duramayacak haldedir. Bu iki gayri-milli ve asalak egemen sınıf, sömürü ve tahakkümünü sürdürebilmek için emperyalizmin kuvvet şırıngasına muhtaçtır. Emperyalizm dünyanın bu bölgesinden kovulduğu gün bu asalak sınıfların egemenliği de sona erer. Ama biz işbirlikçi sermayenin ve feodal mütegallibenin emperyalist efendisinin bütün savaş olanaklarını gerçekçilik le değerlendiremezsek, emperyalizmin savaş hilelerini sezemezsek, yolumuzda kurulan çeşitli tuzakları göremezsek, özünde devrimci güçlerden çok daha güçsüz olan tarihin ölüme mahkûm ettiği bu iki asalak sınıfın nasıl olup da, her şeye rağmen, hâlâ, toplumumuzda egemen sınıf olarak varlıklarını sürdürdüklerini açıklayamayız, toplumumuzdaki güçler mevzilenmesini doğru değerlendiremeyiz. Ve yapacağı şeyle değil, hiç değilse şu anda yapamayacağı şeylerin lâfını etmekle vakit geçiren, eylemimizle çelişen savaş sloganlarını haykırmakla avunan sol gevezeler durumuna düşeriz. Durumumuz yel değirmenine saldıran Don Kişot'un durumuna benzer.

Amerikan emperyalizmi, Türkiye'de karşı-devrime arka çıkarken bütün dünya ölçüsünde edindiği, edinmekte olduğu tecrübelerden yararlanmaktadır. Amerika, dünya ölçüsünde denediği savaş hilelerini Türkiye'de uygulamaktadır. Artık geri bırakılmış ülkelerde işbirlikçi sınıfların partilerinin siyasi çizgilerinin saptanması dar kafalı mahalli politikacılara bırakılmıyor. Amerikan casuslarının denetiminde «bilimsel araştırmalar» emperyalist dünya ölçüsünde yürütülmekte ve elde edilen bilgiler elektronik beyin makinalarına sunulmakta ve bunlardan sağlanan sonuçlarla techiz edilmiş «danışmanlar» gerici partilere akıl hocalığı etmektedir. General Porter'in Türkiye serüveni, Amerikan emperyalizminin altı yıl süre ile Türkiye'yi yönetecek başbakanı tayin etme olanaklarına sahip bulunduğunu göstermektedir.

Türkiye'de son gelişmeleri de değerlendirirken Amerikan emperyalizminin, zamanında oynamak üzere, kol yeninde çeşitli kozlar sakladığını gözden uzak tutamayız.

Amerika son yıllarda, özellikle Güney Amerika'da, devrimci harekete karşı koyarken, önemli tecrübeler edinmiştir. Güney ve Orta Amerika toprağından fışkıran ve ora şartlarında bilimsel sosyalizmin yaratıcı ruhla uygulanmasını temsil eden Kastro'ların, Guevara'ların bay raktarlığını yaptıkları devrimci hareketi bölmek için sağdan saldırının çok kez başarısızlığa uğradığını gören Amerikan emperyalizmi, amacına ulaşmak için «soldan» saldırı yöntemlerini geliştirmiştir. Bu yeni savaş hilesi yer yer devrimci güçleri bölmede emperyalizm açısından olumlu sonuçlar vermiştir. Aynı oyunun Türkiye'de de tezgâhlandığı kesindir. Türkiye'de CİA sadece lânse edilecek sağcı başbakan adaylarını saptamakla kalmamakta, sol kanatta da hücumların kimlerin üzerinde yoğunlaştırılacağını, kimlerin öncelikle yıkılması için çaba harcanacağını da tayin etmektedir. Türkiye solundaki bugünkü dağınıklığın nedenlerini tahlil ederken emperyalizmin bu oyununu iyi bilmek zorundayız. Kudurmuşçasına çamur atma kampanyalarını iyi niyetli teorik tartışmalar sanmak devrimci uyanıklıkla bağdaşmayan bir safdillik olur. Ne çare ki, tecrübesiz ve teorik formasyonu yetersiz, bazı genç devrimciler, emperyalizmin bu oyununa bir ölçüde kanmışlardır. Bu gençler eyleme geçirilmeyen sol sekter lâfazanlığı keskin devrimcilik sanmışlar ve gerçek proleter devrimci eyleme katılmada tereddüt göstermişlerdir.

Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçilerinin en çok korktukları şey, Türkiye'de gerçek sosyalist birikimi tümüyle devrimci eyleme çevirecek olan bir proleter devrimci örgütün, işçilerin ve yoksul köylülüğün gerçek temsilcisi bir siyasi parti olarak, toplumda yerini alması ve ülkenin tarihî gelişmesini tayin eder duruma gelmesidir. Böyle bir şeyi önlemek için karşı-devrim cephesi herşeyi yapacaktır ve yapmaktadır. Bu durumda proleter devrimci militana düşen görev, işçi, köylü devrimci partisinin yaratılması yolundaki engelleri, kurulan tuzakları, «sol» sekter demagojilere kanmadan, görebilmek ve hareketin örgütlü olarak devrim yolunda ilerleyebilmesi için bu engellerin aşılmasında ve tuzakların etkisiz hale getirilmesinde kendisine düşeni yapmaktır.

Emperyalizmin bütün dıştan kuvvet şırıngalarına rağmen, Türkiye'de devrimci güçler, karşı-devrim cephesinden çok daha güçlüdür. Bunda şüphe yok. Ama usta savaşçılar olarak bu devrimci güçler safında birliği ve dayanışmayı sağlıyarak bunları en etkili eyleme yönelteme-diğimiz sürece, özellikle proletaryanın ve yoksul köylülüğün demir disiplinli siyasi örgütünü savaşla yaratamadığımız sürece, çok iyi örgütlenmiş olan karşı-devrimin üstesinden gelemeyiz. Türkiye'yi en kısa vadede bağımsız ve gerçekten demokratik bir ülke olarak sosyalist devrimin eşiğine ulaştırmak olan devrimci görevimizi başaramayız.

BU SAYIDA

Yönetici Klik Dev-Genç'i Bölmekte ve Devrimcilerden Tecrit Etmektedir

■

16 Haziran olaylarının yiğit işçileri ile röportaj

■

Proletarya, neden önder sınıftır ?

■

Bir Nazi Ankara'da HOŞ GELDİN KOMMERII

TÜRKİYE SOLU'NA TÜRKİYE SOLU'NDAN

P.K. 1340 SİRKECİ İSTANBUL

TÜRKİYE SOLU GAZETESİNE SELÂMLAR.

Bizler Bozkurt ve Dilberler Dokuma fabrikasında çalışan işçileriz dertlerimiz bütün fabrikalardaki işçi arkadaşlarınınkinki gibi çok.

Seçimler oluyor Hükümetler değişiyor, ama bize sorarsan hiçbir şey değişmiyor! «eski tas eski hamam». Bizlerin çalıştığı Bozkurt fabrikasında Türk-iş'e bağlı Teksif Sendikası ile yaptığımız toplu iş sözleşmesi sı ile yaptığımız toplu iş sözleşme maddeleri işveren tarafından gelişigüzel uygulanıyor.

Öğle yemeği olarak çoğu zaman kuru fasulye yarım ekmek çorba şeklinde veriliyor. Gececi olarak çalışan arkadaşlarımızın durumu bizlerden de berbat, onlara geçen gün çay ve içi kurtlu zeytin verdiler gece yemeği olarak.

Dilberler fabrikasında gene bu sarı sendikacıların işverenle uzlaşması sonunda aynı orman kanunu oradada uygulanmaktadır.

Pis kazanlarda pişen yemekleri yiyen işçi arkadaşlarımızın 300'ü zehirlendi. Hiç kimse sahip çıkmadı onlara. Gene bize bizden fayda var dedikte kendi evimizin çoluk çocuğumuzun nafakasından kesip kendi paramızla hastaneye taşıdık onları.

Biz günde 8 saat çalışıyoruz. işveren bunu saat ücreti şeklinde ödemiyor yövmiye olarak ödüyor bu şekilde ödeme yapılınca her gün için adam başına elli kuruşumuzu çalıyor.

Oturduk hesap ettik arkadaşlarımızla bizlerden çaldığı elli kuruşların hesabını. 1500 kişiden her gün çalınan bu para, Günde 750 TL. Ayda 22,500 TL. Yılda 270,000 TL. tutuyor.

Bu sarı sendikayı başımızdan atmaya karar verdik bizim de yönetiminde bulunacağımız bir devrimci sendika kuracağız. Biz kuracağımız sendikanın yönetimine geçmezsek bu ekonomik mücadelemiz gene savsaklanacak.

Bizler bu işlerin yalnız sendikalarlan düzelmeyeceğini de anlamış durumdayız. Bizleri yani bütün işçileri emeğeini satarak yaşayanları işçilerin yönetiminde bulunacağı bir parti kurtaracaktır.

Türkiye Solu'nun I. nci sayısındaki Proleter devrimci partinin program taslağını okuduk, bir kaç kere daha okuyacağız. Arkadaşlarımıza da anlatıyoruz bu okuduklarımızı.

Hepimiz toprağımız olmadığından, veya çok az olduğundan buralara el kapılarına göçüp gelmiş insanlarız. Bizler aşağı yukarı çoğu ağaların ne menem olduklarını biriz. Amerikalılarıda biliriz. Onların kimleri korumak için Türkiye'ye geldiklerini de biliyoruz.

Bu Amerikalıyı ve onun içimizdeki köpeklerini ancak bizim yönetiminde bulunduğumuz siyasi parti kapı dışarı edecektir Türkiye'den. Biz buna yediğimiz ekmek gibi inanıyoruz. Bu parti bize nasıl kovulacağını da gösterecektir.

Yaşasın Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiyeyi kurmak için savaşanlar. (Bir İşçi)

Suçlu Yaratma çabası

Erim Hükümetine fayda saglamayacaktır

Baskı ve Şiddet, Devrimci Eylemleri Durduramaz

Koray ve Koç isnatları reddetti

Geçen hafta içinde, Ankara'da Emek mahallesinde, saat 00,30'da kendini **«muhafazakâr** Atatürkçü» olarak nitelendiren ve ordu içindeki **«devrimci Atatürkçüleri»** ihbar ettiği söylenen Korgeneral Atıf Erçakın'ın evinin kapısı şiddetli bir patlama sonucu hasara uğradı. Ve bu sefer suçlular hemen tespit edildi. Ve yakalandı. Bunlar proleter devrimci arkadaşlarımız Sarp Koray ve Ruhi Koç'tu.

Bu arkadaşlar kimlerdir?

Sarp Koray, deniz teğmeni olarak Türkiye'nin bağımsızlığını istediği için, ordudan emekliye sevk edilmiş (bu karar Danıştay tarafından iptal edilmiştir). Koray, emekliye sevk edildikten sonrada bağımsızlık ve demokrasi kavgasını en yoğun ve yiğit bir şekilde yılmadan yürütmüştür. Ruhi Koç, önce FKF'nin sonra DEV-GENÇ'in genel sekreterliğini yapmıştır. Bu arada bir kaç defa tutuklanmış ve her seferinde yargıçlar tarafından serbest bırakılmıştır. Koç yeni tahliye edilmişti. Karşı devrimcilerin bir türlü bitmek bilmeyen baskı ve şiddetinden yılmayan bu iki proleter devrimci arkadaşımız, olaydan iki saat sonra, arabaları ile gezerken polis tarafından emniyete götürülmüşlerdir. Bu güne kadar böyle provakasyonları çok atlatan bu devrimciler, elbet bunuda atlatacaklardır. Fakat bilinsin ki, Demirel'e faydası olmayan suçlu yaratma çabası Erim'e, iktidara geliş sebepleri düşünülürse, hiç faydalı olmayacaktır. Mustafa Gürkân, Salman Kaya ve öteki arkadaşlarımız, Selâmi çeşmedeki banka soygunuyla ne kadar ilgililerse, Sarp Koray ile Ruhi Koç arkadaşlar, Erçıkan'ın evinin kapısına konulan dinamitle o kadar ilgilidir. Dikkati çeken nokta, polis tarafından isnad altında tutularak tutuklanan veya haklarında tutuklama kararı alınan bu arakadaşlar, DEV-GENÇ'i militan bir yönetime kavuşturmak için çalışan arkadaşlardır.

Karşı-devrimci güçlerin anlayamadığı, baskı ve şiddet tedbirleriyle, devrimci eylemlerin durmayacağıdır. Devrimciler haklı mücadelelerini, karşı-devrimci terör karşısında, devrimci terörle yürütmek zorunda kalacaklarıdır.

Niyazi Tekin'i vurdular

10 Nisan gecesi Balıkesir öğrenci yurduna saldıran Ülkü Ocaklarına bağlı köpekler, Devrimci kardeşimiz İstanbul İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi (İ.T.İ.A.) öğrencisi Niyazi Tekini vurdular. Bu devrimci gençliğin sindirilmesi için düzenlenen saldırılardan biridir. Bundan önce Taylanları, Battalları da böyle kahpece vudular, ama devrimciler sinmedi binlerle, onbinlerle yürüdüler. Önemli bir güç olduklarını gösterdiler.

Bir hükümet değişikliği olmuştur. Demirel hükümeti çekilmiş yerine Erim hükümeti gelmiştir. Ama devrimci gençlere işkence eden emniyet müdürleri, valiler, şube müdürleri değişmemiştir. Son olayların sorumluları görev başındadır.

Türkiyede, üniversite ve yüksek okullardaki devrimcilerin eylemlerinden korunabilmek için işbirlikçilerin oynadıkları bir oyun vardır. Bu oyunun amacı üniversitelerdeki devrimci gençliği, yani Tam Bağımsız Türkiyeden yana olan, halkının kurtuluş için üniversitelerde, fabrikalarda, köylerde devrimci eylemini sürdüren gençliği sindirmek ve dağıtmaktır. Üniversteleri süresiz kapatmanın altında bu neden yatmaktadır.

Bu koşulların ışığı altında biz devrimci gençler deriz ki:

Şimdiye kadar bizi sindirmek için Amerikan emperyalistlerinin, C.I.A. ajanları ve yerli işbirlikçileri tarafından düzenlenen saldırılara karşı yılmadan nasıl mücadele etmişsek bundan sonrada mücadelemiz ayni kararlılıkla ve daha büyük hızla devam edecektir.

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE
DEVRİMCİ LİSELİLER

Yıldız'da Faşist terör

İstanbul Devlet Mühendislik Mimarlık Akademisi Öğrenci Birliği bir basın bildirisi yayınlayarak Akademide yapılan baskıları şiddetle kınamıştır.

Bildiride Yıldız D.M.M. Akademizam Partisi Anayasaya aykırı tavırlar içinde bulunduğundan kapatılması gerekir «şeklinde görüşleri savunduğundan dolayı Akademi başkanı Prof. Vakkas Aykurt ve polisin desteğindeki gerici grup tarafından Akademi önünde, polis karakoluna 20 metre mesafede Mehmet Büyüksevincin öldürüldüğü yerde sıkıştırılarak öldüresiye dövülmüştür.

Her gün devrimci ve Atatürkcü öğrenciler tehdit edilmekte, dövülmekte, kız öğrencilere hakaret edilmektedir. Bütün uyarmalarımıza rağmen Prof. Vakkas Aykurt gerici saldırıları destekleme ve organize etme eyleminden vaz geçmemektedir.» denilmekte, ve irtica olayları belirtilerek şiddetle kınanmakta, mücadeleye bir adım gerilemeden devam olunacağı belirtilmektedir.

Hizmetli Personel'in Bugünkü Durumu

AKIN ÇITAKOĞLU

Hastahane ve diğer kamu kuruluşlarında çalışan hizmetli personel, yaptıkları iş sonunda doğrudan üretimde bulunmamakla birlikte, dolaylı olarak üretimde bulunurlar. Ayrıca iş güçlerini satarak geçindiklerinden ve geçimlerini bedenen çalışarak kazandıklarından emek çidirler. İşçi sınıfının hizmetli kesimindendirler ve dolayısıyla işçi sınıfından soyutlanamazlar. Fakat, işbirlikçi iktidarların, böl-yönet politikası yer yer başarılı olmakla ve bu, emekçilerin durumunu daha da ağırlaştırılin intibakları Personel Kanununa emekçiler memur statüsüne sokulmuşlar ve işçi sınıfından soyutlanmışlardır. Oysa aynı iş sahasında olup özel hastahanelerde çalışanlar patron-işçi ilişkisi içinde bulunmakta ve işçi sayılmaktadırlar.

Hizmetli personelin, işçi statüsünde bulunanlarının elinden kamu hizmetinde bulundukları gerekçesi ile toplu iş sözleşmesi ve grev silâhları alınmış, onları, patronları önünde eli kolu bağlı bir duruma getirmişlerdir. Ve patronda, eli kolu bağlı durumda bulunan bu hizmetli personele istediği işlemi yapar. Onları işten atar, ses çıkaramazlar. Sekiz saatten çok fazla çalıştırır, ses çıkaramazlar. Hiç bir sosyal güvenliği yoktur, hizmetli personel yine ses çıkartamaz.

Memur statüsüne sokulan hizmetli personel ise, mevcut yasalar yasakladığı için, toplu-iş sözleşmesinden ve grev haklarından yaksundur. Ayrıca bu hizmetli personel memur statüsüne sokulduğu halde, memurların yaralandığı haklardan yayarlanamazlar. Memurların haftada çalışma süresi personel kanununa göre 39 saattir. Oysa hizmetli personel günde 10 saat hattâ 12 saat çalıştırılmaktadır. Son çıkan yönetmelikle mesai farkları bile verilmemektedir. Bu Anayasanın 42. maddesinin yasakladığı ANGARYAYI fiilen uygulamak demektir. Hastahane hizmetli personeli ile hemşire, doktor ve başhekim arasında aşılmaz olan kast sistemi vardır. Hizmetli personel, memurlardan farklı biçimde, keyfi olarak; başhekimler tarafından işten çıkartılabilmektedir. Hastanelerde suçlu daima hizmetli personeldir ve kabak daima onların başında patlamaktadır.

Hizmetli personelin sekiz saat çalışma süresini uygulatmak için olsun, angaryadan kurtulup ücretini artırmak için olsun, öncelikle sendikasında örgütlenme sorununu halletmesi gerekir. Mesleki örgütlenmenin gerçekleşmesi, onlara, sorunlarının daha da kökünden kavranmasına ışık tutacak, siyasi örgütlenme zorunluğunu daha çabuk kavrayacaklardır.

Karaosmanoğlu, Emperyalizmin Sözünü Etmeden, Ekonomide Çözümler Öneriyor

SORU — Başbakan yardımcısı Atillâ Karaosmanoğlu'nun bir basın toplantısındaki sözlerini bazı ilerici çevreler olumlu karşılamışlardır. Bu çevreler, hükümetin, ılımlı da olsa bazı reformları gerçekten yapacağını gösterdiğini iddia etmektedirler. Böyle aşırı iyimser bir tutumu haklı gösterecek bir durum var mıdır?

CEVAP — Atillâ Karaosmanoğlu, Demirel iktidarının ekonomik politika alanında bazı kirli çamaşırlarını açığa vurmuştur; Demirel hükümetinin gizli zam kararlarından bazılarının kamu oyundan nasıl bizlendiğinden, bütçe ve kalkınma konularında nasıl uydurma istatistiklerle halkın aldatıldığından söz etmiştir. Bunlar, Demirel iktidarının nispeten daha az kirli çamaşırlarıdır. Erim hükümetinin hiç bir bakanı bugüne dek iktidara «Şaibeli» adını kazandıran karanlık işlerden, siyasî cinayetlerden, komplolordan, faşizm tezgâhlarından söz etmemiştir. Karaosmanoğlu Türkiye'nin emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen ülke durumuna son verme yolunda herhangi bir davranışa asla yanaşmamaktadır. Yabancı sermayenin ele geçirdiği alanları «muktesep hak» kabul etmekte, ve yabancı sermayenin bundan sonra yurda girmesine de «hayır» diyememektedir. O, Ortak Pazar üyeliğini olumlu bir durum saymaktadır. Ayrıca, Atillâ Karaosmanoğlu'nun demecini tek başına değil kabinenin öteki üyelerinin demeçleri ile birlikte değerlendirmek gerekir. Örneğin Başbakan Erim, Meclis kürsüsünden, Demirel'in onayını sağlamadan hareket geçmeyeceği anlamına gelebilecek sözler söylemiştir. Örneğin Erim kabinesinin İçişleri Bakanı Ömeroğlu, polis bayramı gününde, Emniyet Genel Müdürü Ömer Naci Bozkurt ile tam bir dayanışma durumunda gözükmüş ve devrimcilere karşı faşist terör konusunda selefi Menteşeoğlu'ndan geri kalmayacağını açıkca göstermiştir.

SORU — Peki, Erim hükümetinde oldukça parlak bakanlar bulunduğunu kabul etmek gerekmez mi!

CEVAP — Örneğin bir Karaosmanoğlu'nun, bizde alışılagelen filipin demokrasiciliği bakanlarının, zekâ ve bilgi düzeyinden üstün olduğunu kabul etmek gerekir. 21 Mayıstan sonraki dönemde Karaosmanoğlu, Tinbergen, Kaldor, Balock ekolünden plânlamacı olarak «Harika Çocuk» sıfatını kazanabilmiş ve «bize plân değil, pilâv lâzım» diyen politikacıların hışmına uğramıştı. Oysa Karaosmanoğlu'nun ve arkadaşlarının önerdikleri «plânlı kalkınma», Türkiye'nin emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen bir ülke durumuna son vermeyi hedef tutmayan ve bağımlı kapitalist ilişkileri sürdüren bir «kalkınma» idi Besbelli ki, Türkiye bağımlı ülke durumuna son vermeden kalkınamaz.

Erim kabinesinin ortalama zekâ düzeyinin daha önceki kabinelerden üstün olduğu da söylenemez. Bir Karaosmanoğlu'na karşılık kabinede bir İçişleri Bakanı Ömeroğlu yer almaktadır. Bu zat, memleketi olan Romanya'da lise olgunluk imtihanlarında arka arkaya dört defa çakmış bir Romanyalı ırkdaşımızdır. Türkiye'ye göçtüğünde herhâlde anayurdun havası suyu yaramış olacak ki, her nasılsa bir yüksek tahsil diploması sağlayabilmiştir.

Denebilir ki Başbakan herhâlde denge sağlamak için bir sabık «harika çocuğa» karşılık, kabinesinde bir Ömeroğlu'na yer vermiştir.

Ömeroğlu'nun hemşerileri kendisine kırgındırlar. Ömeroğlu Romanya asıllı olduğunu gizlemiştir, (Tıpkı Demirel'in mason olduğunu gizlemiş olması gibi). Romanyalı Türkler, «Bir hemşerimiz bakan oldu diye sevindik, ama sevincimiz kursağımızda kaldı. Romanya doğumlu olmak bir suç mudur ki, Ömeroğlu bunu gizliyor» demektedir.

SORU — İçişleri Bakanının polis teşkilâtının kuruluş yıldönümü ile ilgili verdiği demeci, bir reform kabinesi olduğunu söyleyen hükümetin bu iddiasını doğrular nitelikte bir demeç sayabilir miyiz?

CEVAP — İçişleri Bakanı Ömeroğlu'nun sözkonusu demeci son derece ilginçtir. Ömeroğlu düşük Demirel hükümetinin bir faşist terör örgütü olarak teşkilâtlandırdığı Menteşoğlu polisini övmüş, onun tarafsız yiğit olduğunu söylemiş ve polis hakkındaki eleştirilerin SBF yurdundaki rezaletlerin, işkencelerin ve tertiplerin hep iftira olduğunu iddia etmiştir. Ve polisin Demirel hükümetinin tayin ettiği ünlü yöneticileri altında «anarşist hareketleri» bastıracağını «kesinlikle ve katiyetle» ifade etmiştir. Böylelikle Ömeroğlu, Menteşoğlu'nun halefi olduğunu açığa vurmuş bulunmaktadır. Menteşoğlu Sükan'ı arattı, öyle görünüyor ki Ömeroğlu da Menteşoğlu'na rahmet okutacak. Radyolar Ömeroğlu'nun demeciyle birlikte hâlâ Emniyet Genel Müdürlüğü sandalyesinde oturabilen Ömer Naci Bozkurt'un aynı nitelikteki demecini de yayınlamıştır. Sadece bu olay, Erim kabinesinin kaç paralık reformcu olduğunu göstermeye yeter. Bilindiği gibi Bozkurt, Demirel iktidarının, siyasî cinayetlerden yobaz ayaklanmalarına kadar, işkencelerden ünlü SBF ve Hacettepe Üniversitesi baskınlarına «halk galeyanlarına» kadar varan tertiplerinin içinde olan bir emniyet genel müdürüdür. Milli demokratik reformlar uğruna mücadele eden devrimcilerin ezileceği tehdidini savuran bir İçişleri Bakanı kabinede oturduğu sürece, Erim hükümetinin reform yapacağı iddiası ciddiye alınamaz.

SORU — Geçen sayımızda, «Onbeş Günün Sorunları» sayfasında, «Bütün ulusal güçlerin temsil edileceği bir halk meclisi kurulması» konusuna kısaca değinilmekteydi. Halk meclisinin terkibi ve oluşumu konusunda bazı sorular belirmiştir. Sorulardan biri şudur: Ulusal sınıf ve zümrelerin teşkil edeceği emperyalizmin, işbirlikçi sermayenin ve feodal mütegallibenin adamlarının dışında tutulacağı bir halk meclisinde kim ağır basar? Küçük - burjuva radikalleri mi, yoksa proleter devrimcileri mi?

CEVAP — Böyle bir halk meclisinin gerçekten kurulabilmesi için emperyalizmle çelişki halinde olan bütün sınıf ve zümrelerin ve özellikle işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün yoğun ve çok yönlü bir mücadele vermeleri, emperyalizmi ve işbirlikçilerini yenilgiye uğratmaları ve gerçekten demokratik bir ortam yaratmaları gerekir. Böyle bir mücadele örgütlü olarak verilecektir. Bu mücadele verilmedikçe, işbirlikçiler yenilgiye uğratılmadıkça, karşı - devrim cephesi egemenliğini sürdürecektir. Küçük - burjuva radikalleri dahil proleterya ve yoksul köylülüğün temsilcilerine «gel halk meclisine otur, ülkenin yönetimine katıl» denmeyecekti.

Proleter devrimci hareket eylemiyle büyük gücünü ispat edecek ve sağındaki devrimci güçlere kendini kabul ettirecektir.

Bütün ulusal sınıf ve zümrelerin güçleriyle orantılı olarak temsil edilecekleri halk meclisine mücadeleyle varılacaktır. Kim, hangi sınıf gerçek demokrasi uğruna bu savaşta ağır basarsa, halk meclisinde ağır basacaktır. Kim ağır basar? Radikaller mi, proleter devrimciler mi, sorusuna cevabımız şudur : Proleter devrimcileri ağır basar. Çünkü en ileri ekonomi biçimine bağlı olan ve safları sıklaştığı ölçüde güçlenen sınıf olarak bilinçlenmeye ve örgütlenmeye en yatkın, en çok sömürülen sınıf olan işçi sınıfı, Türkiye'nin geleceğinin temsilcisidir. Ve proletaryanın en devrimci sınıf olarak savaş damgasını kaçınılmaz olarak önümüzdeki tarihi gelişime vuracaktır.

Proleter devrimcileri ağır basar. Çünkü onlar yalnız proletaryanın değil, yoksul köylülüğün de temsilcileridirler, ve sayıca en kalabalık bu devrimci kitle anti-emperyalist ve anti-feodol mücadelede proletarya ile omuzomuza duracak ve büyük bir tarihi etken teşkil edecektir.

Küçük - burjuva radikalizmi temsilcisi bulunduğu sınıf ve zümrelerden hiç biri, ne orta köylülük, ne şehir küçük - burjuvazisi, ne de asker sivil aydın zümre, gerçek güç olarak proletarya ve yoksul köylülükle boy ölçüşemez.

Onun için biz bütün ulusal sınıf ve zümrelerin görüşleriyle farklı olarak temsil edilecekleri bir halk meclisinden söz ederken, böyle gerçekten demokratik bir mecliste işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün kaçınılmaz olarak ağır basacağını bilerek konuşmaktayız.

SORU — Tam bağımsızlık ve gerçek demokrasi uğruna mücadelede proletarya ve yoksul köylülükten gayrı ulusal sınıf ve zümreler gereken mücadeleyi vermezlerse, onlar gene de söz konusu Halk meclisinde temsil edilmeli midirler.

CEVAP — Bu soru gerçekçi bir varsayımdan hareket etmiyor. Şehir ve köy küçük - burjuvazisi emperyalizmin ve işbirlikçilerinin sömürü ve tahakkümüne uğrayan bir kitledir. Anti-emperyalist mücadelenin yoğunlaştığı bir ortamda bütün ulusal güçler bu mücadeleye sürüleceklerdir. Bunun böyle olması zorunludur. Zaten emperyalizm ve işbirlikçilerini yenilgiye uğratmak için devrimci güçbirliğini gerçekleştirmek, bütün ulusal sınıf ve zümrelerin cephesini kurmak zorunludur. Bütün devrimler bunu doğrular.

Ama gerçekçi olmayan bir varsayımdan hareket ederek, diyelim ki filipin demokrasiciliğinin sonu, ve faşist dikta alternatifinin kesin olarak önlenmesi demek olan Halk meclisinin kuruluşu uğruna mücadeleyi işçi ve yoksul köylü tek başına vermiştir. Ve şehir ve köy küçük - burjuvazisinin bu hedefe varılmasında bir katkısı olmamıştır. Bu durum devrimci mücadelenin belli bir aşamasına kadar devrimci güç birliğinin kurulamadığını gösterir. Gerçeklere aykırı böyle bir durum olsa bile gene de proleter devrimcilerine düşen görev, geç de olsa küçük - burjuvazinin söz konusu halk meclisinde yer almasını sağlamak karşı - devrimi tecrit etmektir. Böyle durumlarda sekter bir tutum sadece karşı - devrimin işine yarar. Oportünizmin çeşitlerinin «küçük burjuva kuyrukçuluğu» suçlamalarından çekinen bazı arkadaşların bu konuda sekter eğilimler gösterdikleri görülmüştür, görülmektedir. Proleter devrimcisi kendine güvenen kimsedir. En tutarlı devrimci güçlerin temsilcisi olarak, ve tarih tekerleğinin sosyalizm doğrultusunda döndüğünü iyi bilerek o, sağındaki devrimci çevrelere elini uzatmaktan çekinmez. Bütün dünyada yer alan devrimlerin örneklerini göz önünde tutarak bu konudaki tutumumuzu saptarsak mesele kalmaz.

Biz, Dev-Genç militanlarıyız, laf ebesi ukâla aydınlar kulübü üyeleri değiliz

YÖNETİCİLİK, DEV-GENCİ BÖLMEKTE, DEVRİMCİLERİ UZAKLAŞTIRMAKTADIR!.

Görevimiz, Dev-Genç'i, Siyasî Orgütümüzün Yaratılması İçin Fabrikalarda, Köylerde Yoğun Eyleme Geçirmektir

MUSTAFA LÜTFİ KIYICI
(GENEL YÖNETİM KURULU ÜYESİ)

Yıllardan beri süren, başarılı, anti-emperyalist ve demokratik eylemlerinin mirasçısı ve devam ettiricisi DEV-GENÇ, ezilen, sömürülen halkımızın geniş desteğini kazanmış devrimci gençliğin kitle örgütüdür. Emperyalizme, işbirlikçilerine ve feodal mütegallibeye karşı fedakârca savaşa giren devrimci gençlik, eylemiyle halkının zalimler üzerindeki kırbacı olabilmiştir. DEV-GENÇ bu yüzden emperyalizmin ve işbirlikçilerinin öfkesini üstüne çekmiştir.

Ancak emekçi yığınlarının, kurtarıcıyı kendi dışında aramak gibi bilinçsizlikten gelme bir eğilimiyle, DEV-GENÇ mitleşmiştir. Emekçi halkın geniş çevreleri, kendi örgütünü yaratma ve örgütlü olarak kendi kendini kurtarma yerine DEV-GENÇ tarafından kurtarılacağı fikrine kapılmıştır. İşçi çevrelerinde ve köylerde, DEV-GENÇ'li, bu niteliği ile karşılanmıştır.

Halk yığınları arasında böylesine bir itibara ulaşan DEV-GENÇ ne yazık ki, bu durumdan yararlanarak şehir ve köy emekçilerini kendi kaderlerine sahip çıkacak şekilde bilinçlendirme ve örgütlendirme görevini hakkıyla başaramamış, mitleşmesinin verdiği rehavete, kendini geniş ölçüde bırakmıştır. Devrimci uyanıklıkla bağdaşmayan bu durum bir yandan, teorik eğitimin ihmali öte yandan, DEV-GENÇ'i dış etkilere açık bir duruma düşürmüştür.

DEV-GENÇ'in devrimci niteliğini baltalamayı, onu sağ bir çizgiye çekmeyi hedef tutan bu dış etkilerin son zamanlardaki başlıca özelliği, bunların «sol» bir görünüşe bürünmeye dikkat etmeleridir. PDA grubunun ilkten açıkça küçük-burjuva radikalizminin kuyrukcusu sağ bir çizgi ile ortaya atıldığı halde, birkaç hafta gibi kısa bir süre içinde bağnaz «Mao'cu» kisveye bürünmesi son derece ilginçtir.

Büyük Çin Devriminin liderinin adını kötüye kullanan bu kampus «Maocuları» genel olarak proteler devrimci haraketimizi, özel olarak da DEV-GENÇ'i baltalamakta oldukça başarılı olmuşlardır. DEV-GENÇ ve **Aydınlık** Sosyalist Dergi içinde, kendi çizgilerinde bir «sol» görünüşlü, sağ muhalefetin, ortaya çıkmasında bunların katkıları olmuştur. Bu gelişmeyi, DEV-GENÇ saflarındaki proleter devrimcilerinin anında değerlendiremedikleri bir gerçektir.

Son DEV-GENÇ Kurultayında, o günkü mevcut yönetici kadroda yer alan bazı kimselere karşı olan hoşnutsuzluğu, kurnazca kullanabilen, hiç bir önemli eylemde bulunmamış, keskin lâf ebesi, kantin halk savaşçıları havaya hâkim olabilmişlerdir. Yönetimi almak için, klâsik cemiyetçiliğin bütün uzlaşma metotlarını kullanan bu klik, mevcut görüş ayrılıklarını delegelere **«ufak nüanslar»** olarak göstermişler ve kongre süresince sadece Mao kalpazanlarını hedef almışlar, bunun dışında genel doğrulara sığınmışlardır. Kürsü canbazlığında başarılı olan bu klik sözcüsü, sonradan üzerinde polemikler yarattıkları parti konusunda «ayrılık olmadığını» söylemiş, sonra bunu «kâğıt üzerinde ayrılık yoktur, dedim» şekline sokarak hilesini açığa vurmuştur. Tıpkı «Proleter Devrimcileri, demok

ratik özgürlükleri derecesi ne olursa olsun, daima sonuna kadar zorlarlar. Yani proleter devrimci mücadelede legalite esastır.» (1) şeklinde illegal mücadeleyi tüm reddeden bir saçma görüşü savunduktan kısa bir süre sonra, bunlar «Legalite çığlıkları atıyorlar» diyerek parsa toplamaya çıkmaları gibi. Aynı metotlarla devrimciliği keskin lâf edebiyatı ile değil, eylemle ispatlanmış Mustafa Gürkan arkadaşımıza, kasıtlı şekilde «sağ görüşleri var» diye çamur atılmıştır. (Aynı kurultay sırasında bu kliğe karşı olan DEV-GENÇ eski genel başkanı Atilla Sarp'ında tutuklu bulunması ilginç bir tesadüftür.) Hem de genel başkan adayı olan bu arkadaşımız, faşistlerle yapılan bir çatışma sonucu hapiste bulunduğu bir sırada. Yoğun kulis faaliyetleri karşısında, bu klikle lâf ebeliği yarışmasına girişeceğimize özde pasifist yönlerinin e y l e m alanında kitleler önünde açığa çıkmasını temin için zaten **Aydınlık** Sosyalist Dergiyi ve son sayıları hariç **Türk Solu'nu** takip edenlerce bilinen görüşlerimizi açıklamayı gerekli görmedik. Zaten karşımızdakiler ısrarla aramızda önemli görüş ayrılığı olmadığını söylüyorlardı. Böylece Proleter Devrimcileri oyuna geldiler ve adaylarını çektiler, yönetimi bıraktılar. İstanbul yönetiminden istifa ederek muhalefete geçmemizin nedeni de bu lâf ebelerinin açık seçik tespitini sağlamak içindi. Yönetimi ele geçirdikten sonra bu klik sözü edilecek tek bir eylem koyamadı. Bunu, tecrübesizliğin neticesi olarak sundular. Oysa bu olan bitenler, sözünü ettiğimiz bozguncu tutumların pratikte yansımasından başka bir şey değildi.

Bu klik yönetime gelir gelmez **«İşçilerin ve yoksul köylülerin... sosyal devrimin tarihî anlamını ve niteliğini kavramları, bütün şekliyle devrimci mücadeleyi verebilecek bir proleter devrimci partiyi, kendi partilerini örgütlendirme»** (2) kavgasını sistemli olarak baltalamıştır.

«Hâkim sınıfların sınırlı demokratik hakları rafa kaldırma hazırlıkları içinde oldukları, proleter devrimci hareketi ezmek için oyunların tezgâhlandığı» (3) şeklinde telâş ve bozgunluk kokan bir durum tesbitinden sonra, kulaklarına e-cinniler tarafından bir şeyler fısıldandığında, «Aman Faşizm geliyor!!» diyerek SBF yurdunu boşalttıkları günlerde geçici yol arkadaşlarına yaraşır biçimde gerçek kimliklerini göstererek, «Biz onlardan değiliz» deyip ayrılık çıklıkları atmaya başladılar. Pasifist niteliklerini kanıtladılar. Oysa bu gibi durumlarda tüm sorumlu devrimcilerin kenetlenmesi gerektiğini tüm devrimciler bilir. Onlar hem de bunu «Leninizmin bayrağını yüksek te tutmak» gibi parlak cümlelere sığınarak yaptılar. Devrimciler bilir ki, proletaryanın devrimci ideolojisini ve pratiğini saptırmak tüm oportünistlerin çabasıdır. Bunu yapabilmek için de işçi sınıfının devrimci ideolojisini benimsemiş görünürler. Parlak, keskin ve cazibeli sözlerle ortaya çıkarlar. Tıpkı Aybar - Aren - Boran oportünizmi gibi.. Tıpkı Mao kalpazanları gibi.. Ve tüm oportünistler bilimsel sosyalizmin bayrağını sıkılmadan ellerinde olduğunu iddia etme sahtekârlığını da yaparlar.

Bu entellektüel lâf ebeleri, giderek, devrimci gençliğin kitle örgütü DEV-GENÇ'i parti olarak görmeye başladılar. Bunun için de yöneticilerini belirli disiplin altına almayı yeterli gördüler. Bu konuda şunu ilân ettiler: «Leninizmin temelleri üzerinde, devrimci yoldaşlığın oluşturduğu (!) kelimenin geniş anlamıyla proleter devrimci bir örgüt doğdu». (4) Örgüt konusundaki oportünistlikleri yüzünden, proletaryanın ve yoksul köylülüğün kurtuluş mücadelesinde «bir silâh olarak» parti örgütünün önemini kavrayamadılar, küçümsediler. Örgüt tezimize karşı çıktılar ve neredeyse Lenin'i menşevik olarak suçlamaya varan tahriflere giriştiler. DEV-GENÇ'e proletaryanın kurtuluş mücadelesini yükleme Don Kişotluğuna düştüler.

Teorinin bize öğrettiği gençliğin kitle örgütü şudur: Eylem ve ideolojide işçi ve yoksul köylülüğün partisine bağımlı, örgütte bağımsız kitle örgütü. Böyle bir durumda olması için çalışılması gereken DEV-GENÇ'e, «Türkiye'deki karşı-devrim cephesinin baskı, şiddet ve cebrini göğüsleyerek kırsal alanlardan fabrikalara, üniversitelere kadar bütün kesimlerde devrimci mücadeleyi yönlendirme» (5) görevi yüklenemez.

Biz, DEV-GENÇ militanlarıyız, lâf ebesi ukalâ aydınlar kulübü üyeleri değiliz. Biz, her zaman ateş hattında olan bir hareketin militanlarıyız. Bize yüce proleter devrimcileri eylemde sert-lâfta yumuşak olmayı öğretmişlerdir. Keskin lâf ebeleri, kürsü canbazları, tarihin her döneminde hareketin içinden defettiği safralar olmuşlardır. Bu safraları atmak karşı-devrimciler üzerinde devrimci terörü yeniden yaşatmak gerekir. Devrimci mücadelenin dağınıklığını ortadan kaldıracak olan ve devrimci güçlerin kurmay heyeti olan Partinin yaratılması uğruna savaşa katılmayan proleter devrimcisi adına lâyık değildir. Bu yoldaki çabamızı baltalayan, ne kadar «sol» gevezelik ederse etsin, sınıf düşmanına hizmet etmektedir ve kendisine bu sıfatıyla davranılacaktır.

DEV-GENÇ'in kitlelerde kazandığı geniş güven havasını mirasyedice harcayan ve genç lik örgütünün omuzlayamıyacağı yükleri ona yüklemeye kalkan bu safraların aramızda yeri yoktur.

DEV-GENÇ, lâfta değil eylemde sert olanların kitlelerle ilişkide, kitle çalışmalarında, kitle eylemleri koymada başarılı, «kavgaya girmede ve diğer güçleri de kavgaya sokmada başarılı» olan denenmiş savaşçıların yönetiminde olmalıdır

(1) «TİP İçinde Mücadelede Nereye Vardık», Devrimci TİP Komitesi, **Aydınlık** imzalı yazı (M. Çayan tarafından yazılmıştır), Aydınlık Sosyalist Dergi, Sayı 24.
(2) Proleter Devrimci Hareketimizin **Program Taslağı**, s. 13.
(3) **Aydınlık** Sosyalist Dergiye Açık Mektup, s. 7.
(4) **Kuruluş**, Yıl I., sayı. I. «Yayın Politikamız».
(5) **Kurtuluş**, aynı yazı.

Proletarya, en üretken, birlikte çalışma pratiğine sahip, zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan en devrimci sınıftır.

«İşçi ve Köylü» — Faris Erkman

Proletarya Neden Önder Sınıftır?

RASİH NURİ İLERİ

Devrimde başı çeken neden işçi sınıfıdır?

En akıllı, en bilinçli, en bilgili sınıf işçi sınıfı mıdır ki, proleter devrimci haraketin Program Taslağında «işçi sınıfı, sosyalizme varan devrimci yolunda başı çeken devrimci güçtür» denmektedir.

İşçi, aydından, orta sınıflardan, köylüden daha mı akıllı, daha mı bilgili, daha mı yurtseverdir ki, ona, devrimde önderlik tanımaktayız?

1 Türkiye'de, işçi sınıfı, bugünden kalabalık bir sınıftır; şüphesiz işçi kapsamı, yapılan tanıma göre değişir; ancak Türkiye'de üç milyon işçinin var olduğu kabul edilmektedir. Kurtuluş savaşımızda ise, Türkiye'de, aynı ölçüt ile, 70 bin işçi olduğu hesaplanabilir. Bu düşük orana rağmen işçi sınıfımız Kurtuluş Savaşımızda önemli rol oynamıştır. Demek ki, işçi sınıfımız, aynı zamanda büyük bir hızla artan bir sınıf, tek sınıftır. Her geçen yıl işçi sınıfı hem sayı olarak ve hem de genel nüfusa oranla artar, artacaktır. Buna karşılık öteki sınıflar, örneğin yoksul kesimi devrimci bir potansiyele sahip olan köylülük, genel nüfusa oranla azalmaktadır, memleket geliştiği ölçüde daha hızlı bir şekilde azalması çağdaş toplumların kesin bir kanunudur.

2 İşçi sınıfı, aynı zamanda, en yoğun olan sınıftır, bölge olarak yoğundur, bir sanayi bölgesi haline gelmiş bulunan İstanbul - İzmit bölgesinde büyük bir işçi sayısı vardır, Güneyde Adana'da 40 bin kadar mensucat işçisi bulunduğu gibi o bölgede İskenderun demir çelik konbinasının yapılması ve ona bağlı sınayi kollarının kurulması ile Mersin Ataş Rafinerisine kadar uzanan bir sanayi bölgesi gelişmektedir, Zonguldak bölgesi de öyledir. Ankara, İzmir, Bursa, Kayseri, gibi daha birçok işçi yoğunluğu olan bölgelerimiz vardır ve gelişmektedir. Bu yoğunluk, kendi kendine bir örgütlenme olanağı taşımaktadır Önce ekonomik, sendikal örgütlenme yolundan; sonra da politik niteliğe ulaşan bir mücadele ile parti halinde örgütlenme yolundan. İstanbul - İzmit'te 16 Haziran olayları, Adana'da Bossa olayı bu yönden değerlendirilmelidir.

Türkiye'de yer yer işçi haraketlerine paralel olarak köylü haraketleri ve direnişleri varsa da, köylülüğün aynı örgütlenme olanakları yoktur. 20 - 30 bin köylüyü bir örgütte toplamak, onları eğitip süreli olarak haraket içinde tutmak çok zor bir iştir, köylülüğün yurt sathındaki dağınıklığı buna engeldir.

3 İşçi sınıfı mütecanis bir sınıftır. tek bir şekilde, işgücü ücret karşılığı satın alınarak sömürülen bir sınıftır, bu aynı biçim sömürü fikir birliği ve dayanışma için elverişli bir ortamdır, karşıdaki düşman birdir, patron veya onun temsilcisidir.

Oysa köyde durum bunun tersinedir, köyde beraberce yaşayan birçok zümre ve sınıf bulunmaktadır. Sömürü şekli, tek değildir, gündelikçi için başka, ortakçı için başka, küçük kiracı veya küçük toprak sahibi için başkadır; tefecinin, bezirgânın, tüccarın, ağanın sömürüsü ayrı ayrı sömürü biçimleridir. Ayrıca köylülükte büyük bir toprak sahibi olma özlemi vardır. Oysa işçi için fabrikatör olmak diye bir şey söz konusu değildir.

Bütün bu nedenlerle işçi zaten kendi sınıfının doktrini olan bilimsel sosyalizmi çok daha çabuk, daha iyi kavrayabilmektedir. Örneğin küçük burjuva kökenli aydınlar için durum böyle değildir, sosyal düşünceler bu sınıf için çok kez bir özenti, moda olan bir eyleme katılma olanağı olarak kalır. Her türlü sapma bu ortamda kolaylıkla çiçek açar.

4 İşçi sınıfı doğrudan doğruya sömürülmektedir, her değeri, bütün artı-değeri ve bütün değerleri yaratan işçi sınıfı ile üretici köylülerdir. Bu, doğrudan doğruya sömürülme sonucunda ise, işgücünden başka kaybedecek bir şeyi olmayan işçinin mücadelesi, çok daha kesin, çok daha kararlı, çok daha süreli olmaktadır. Yeter ki, kendinden gelmelikle hissettiği bu ihtiyaç, hakikaten kendi partisi olan devrimci proletaryanın öz partisi olma yolunda gelişsin.

5 Nihayet, sanayi ve hele büyük sanayi işçisinin önemli bir özelliği de komuta mevkilerinde bulunmasıdır. Köylü işini bırakırsa bir yıl sonra kıtlık olabilir, belki bir rekolte kaldırılmayabilir, kaldı ki, ürettiği ürünün bir kısmı veya tamamı kendi ürünüdür. Oysa elektrik, su, gaz, ulaşım araçları, gıda maddeleri, temizlik, onarım, her şey işçinin elindedir, bir genel grev bir anda bütün bir memleketi felce uğratabilir, bu yüzden işçi sınıfının mücadelesi çok daha kesin ve etkendir

6 Proletarya çalışma alışkanlıkları yüzünden disiplinli, örgütlü çalışmaya alışıktır, disiplin onun benliğinde yer etmiştir, işyerinde disipline alışmış işçi için parti disiplini çok doğal ve kolay bir şeydir, büyük sanayi işçisinin bu özelliği ne köylüde, ne de küçük-burjuva asıllı sınıflarda vardır. Bütün bu nedenler, işçi sınıfının, devrimdeki önderliğinin nedenleridir. ancak bunlar potansiyel nedenlerdir. Bilinçlenme, eylem ve mücadele içinde oluşur, bir partinin örgütü içinde tam olarak gelişir

Elbette ki bu söylediklerimizden, bazılarının yaptığı gibi, Türkiye'nin şartlarında sayıca en kalabalık ve en fazla ezilen bir kitle olarak yoksul köylülüğün muazzam devrimci potansiyelini küçümsediğimiz sonucu çıkarılamaz. Hiç şüphesiz işçi sınıfı bu mücadelesini yoksul köylülük ile omuz omuza sürdürecek ve başarıya ulaştıracaktır; devrimci aydını ve diğer ilerici sınıf ve zümreleri kendi safında toplayarak mücadele bütün halkın bir avuç asalağa karşı mücadelesi halinde gelişip başarıya ulaşacaktır.

Gestapo Yöneticisi Nazi Sonnenhol Türkiye Elçisi

HOŞ GELDİN KOMMER II

Amerikan elçisi kisvesi ile Türkiye'ye gelen CIA ajanı Komer'in serüveni hatırlardadır. Halkımız, bir Amerikan casusunun elçi olarak Türkiye'ye sokulması gibi bir hareketi sineye çekmedi ve gereken tepkiyi gösterdi. Şimdi yeni bir Komer olayı ile karşı karşıyayız: Almanya'nın yeni elçisi Gustav Adolf Sonnenhol Ankara'ya gelerek itimatnamesini Cumhurbaşkanına sunmuştur. Yeni Ankara Büyük elçisinin ilginç bir geçmişi vardır. Adolf Sonnenhol, kıdemli bir Nazidir, 1931' den beri Nazi partisi üyesidir. Kendisi Totenkopfrink subayı olarak Gestapo yöneticiliğine yükselmiştir. Alman basını kendisinden Gestapo şefi «Himmler'in sağ kolu» olarak söz etmektedir. Sonnenhol savaştan sonra işlediği suçlardan ötürü yargılanmış; ama vartayı mahkûmiyetsiz atlatma yolunu bulmuştur. Daha sonraları Alman Hariciyesine girebilmiş ve kısa bir süre önce Güney Afrika Birliğine elçi olarak atanmıştır. Orada ırkçı tutumu yüzünden öyle bir tepki ile karşılaşmıştır ki, Batı Alman Hükümeti, Alman kamu oyunun baskısı ile kendisini geri çekmek zorunda kalmıştır, ama Alman Hariciyesi tükürdüğünü yalamış görünmemek için kendisini terfi ederek geri getirmiştir. İlerici Alman kamu oyunun öfkesi karşısında Alman Cumhurbaşkanı bu tayin kararını imzalamamıştır. İşte Türkiye Elçiliğine reva görülen bu nazinin serüveni böyledir.

Demirel Hükûmeti böyle bir sicili olan bir kimseye akseptansını vermekte bir sakınca görmemiştir. Ama Ankara'da yaşayan Almanlar tayin haberini alınca Alman Hariciye Bakanlığını mektup yağmuruna tutmuşlardır, sadece bir mektup kırk imza taşımaktadır. Türkiye'deki Almanlar, Sonnenhol'un tayini ile, Türkiye'de ilerici kamuoyunun Batı Almanlara karşı bir tutuma sürükleneceğinden ve durumlarının Amerikalıların durumuna benzeyeceğinden endişe etmektedirler. Demirel Hükümeti, Sonnenhol'a akseptansını vermiştir, ama Türkiye devrimcileri o akseptansı vermemişlerdir. Güney Afrika birliğinde ırkçılığından ötürü barınamayan, müsteşar olarak tayini Cumhurbaşkanı tarafından reddedilen bir «Gestapocu» yu Ankara'ya elçi tayin etmek gibi bir hareketi, Türkiye kamuoyu gerektiği gibi değerlendirecektir.

Anadolu Yayınları

Yerebatan Cad. 43/6 Sultanahmet

ATATÜRK ve KOMÜNİZM

Rasih Nuri İleri

● Boyunduruğu takanların bir avuç azınlık olmasına rağmen, sömürülen çoğunlukla bir arada **huzur** içinde yaşamaları, ancak, boyunduruğu takanlar bilinçli olarak örgütlü olmaları, sömürülenlerin darmadağınık, bilinçsiz ve örgütsüz olmaları ile mümkündür.

● Sınıf olarak, çözülme değil de, gelişme ve politik bir güç olma eğilimi gösteren hangi sınıfsa, öncülük o sınıfa düşer. Öncü müfrezenin, öncelikle onların içinden çıkmaları gerekir. İşçilerimiz, Partinin yaratılmasında, sorumluluğun şerefini bizzat yüklenmek zorundadır.

● Partinin, işçi sınıfının, tam bir içtenlikle, saygısını, sevgisini kazanması şarttır. Ancak Partiyi işçi sınıfına böylesine ilişkiler sımsıkı bağlar ve Parti, işçi sınıfının kendiliğinden - gelme eylemlerinin peşinden yürüyen alelâde bir kuruluş olmaktan çıkar.

Açmazın Çözümü Üzerine

Parti, siyasî parti niteliğinde olmayan örgütlerle de bağlar içinde olmalı: başta işçi sendikalarıyla, köylü birlikleriyle, öğrenci dernekleriyle, kooperatiflerle...

ŞEVKİ AKŞİT

Toplumdaki değişmeler hiç bir zaman insanoğlunun fiili müdahalesi olmadan gerçekleşemez. Üretim biçiminin, birer unsuru olan, üretim güçlerinde ve üretim ilişkilerinde insan, daima önemli bir yer almıştır. Üretim araçlarının üretimini, hammaddelerin üretimini insanoğlu işgücüyle gerçekleştirir. Üretim ilişkileri ise zaten insanlar arasındaki mülkiyet ilişkileridir.

Bu ilişkiler içinde insanı tek tek birimler olarak düşünmek, düşüneni, sadece, olandan - bitenden uzaklaştırır. Zira insanoğlu ancak toplum içinde vardır.

Örneğin, kölelik düzeninin egemen olduğu bir toplumda tüm üretim araçları, köleler dahil, kölenin üzerinde oturduğu topraklar dahil efendilerin kişisel mülkiyetindendir. Efendiler örgütlü bir biçimde, bilinçli bir biçimde birbirleriyle dayanışma içindedirler. Efendiler bu olanaklarını biraz da birbirleriyle örgütlü bir biçimde dayanışma içinde olmalarında bulmuşlardır. Bu örgütlü ve bilinçli dayanışma kölelik düzeninin determinizminde rol oynayan önemli bir etkendir. Efendi, kölesini dilediği gibi çalıştırır, dilediği gibi asar keser. Ama hele efendinin bu tutumuna karşı köleler dayanışmaya ya da direnmeye geçmesinler. Yandıklarının resmidir. Efendilerinin silâhlı örgütleri, yan bakanı paramparça etti demektir. Köleler, bütün bunları göze alıp, bilinçli ve örgütlü bir biçimde ayaklanma olanaklarını bulmada gecikselerdi, köleci toplum düzenlerinin ömrü çok daha uzun olurdu.

Ezilen sınıfların bilinçli ve örgütlü bir biçimde ayaklanma olanaklarını bulmaları toplum olaylarının determinizminde daima tayin edici etkenlerden biri olarak kalmaktadır.

İnsanoğlu, varlığını sürdürebilmek, için, doğa ile olan ilişkisinde, nasıl bir takım araçlar yapmayı başarmışsa, nasıl ateşi bulmayı, demiri eritmeyi, hayvanı ehlileştirmeyi başarmışsa, bilinçli ve örgütlü bir biçimde kendini sömüren, kendini ezen hemcinsine karşı yine bilinçli ve örgütlü bir biçimde direnmenin, zulümden kurtulmanın yolunu da bulmuştur.

Doğa bilimlerinin gelişmesi, insanı doğa ile olan ilişkisinde çok daha egemen bir duruma getirmiştir. Toplum da doğanın bir parçası olduğuna göre, toplum olaylarının kanunlarını araştıran müspet bilimlerin gelişmesi de zorunlu olmuştur.

KONUMUZ YURDUMUZ OLACAK

Bu yazımızda toplum olaylarının kanuolarını bulan bilimin yukarda değindiğimiz örgüt sorunu üzerindeki verilerinden söz açacağız. Konumuz kendi yurdumuz olacak. Emperyalist boyunduruğun, feodal boyunduruğun altında habire soyup soğana çevrilen, geri kalmış ülkeler listesinde ön sıralara giren yurdumuz olacak

Boyunduruğu takan emperyalizm, işbirlikçi sermaye ve feodal mütegallibe üçlüsüdür. Boyunduruğa takılan, yukarda saydığımız bu asalak sınıfların dışındaki tüm sınıf ve tabakalardır. İşçilerdir yoksul köylülerdir. Orta halli vatandaşlardır. Zanaatkârlar, esnaflar, memurlar vb...

Boyunduruğu takanlar örgütlüdürler. Boyunduruk, bu örgütün somut görüntüsüdür. Bu düzenin sürüp gitmesi, bu birbirinin zıddı iki unsurun, yani boyunduruğu takanlarla bu boyunduruğa takılanların, birarada, barış içinde ya da **huzur** içinde yaşamalarıyla mümkündür. Birbirinin zıddı bu iki unsur, bir bütün olarak, bir arada olmasa zaten bu içinde yaşadığımız düzenin varlığı söz konusu olamazdı. Tıpkı hayat olmasa ölüm'ün olamıyacağı gibi.

Emperyalist boyundurukta, feodal boyundurukta geri kalmış ülkeler var olmalı ki, emperyalizm var olabilsin. Ya da geri kalmış ülkeleri, taktığı boyundurukta inim inim inleten emperyalist ülkeler var olmalı ki, geri kalmış ülke, gelişme olanağı bulamayıp, geri kalmışlığını sürdürebilsin.

Boyunduruğu takanların bir avuç azınlık olmasına rağmen, bu birbirinin zıddı iki unsurun bir arada **barış** ya da **huzur** içinde yaşamaları ne ile mümkündür?

— Ancak boyunduğu takanların tepeden tırnağa silâhlı bir biçimde bilinçli bir biçimde, örgütlenmiş olmaları, karşı tarafın ise darmadağınık bir halde bilinçsiz ve örgütsüz bir biçimde, üle de kafalarının boyundurukta kalmalarına taraftar olmaları ile mümkündür.

BOYUNDURUK NASIL PARÇALANIR?

Toplumumuzun çoğunluğu boyunduruktadır ama, boyunduruğun asıl ağırlığı işçide ve yoksul köylüdedir. Onların acısı bir başkadır. Onların acısı daima yoksullukla, ölümle pençeleşmeyi yansıtır. Boyunduruğun parçalanması söz konusu olduğunda onların kaybedecek bir şeyleri olmadığından ama kazanacak çok şeyleri olduğundan, işe, içtenlikle, inatla sarılacak olan onlardır.

Bu işe inatla, içtenlikle sarılmak demek ne demektir?

— Öncelikle siyasi bir güç olacak örgütlenmek demektir. Bu işe öncülük edecek olan siyasi partiyi kurmak demektir.

Sınıf olarak, çözülme değil de, gelişme ve politik bir güç olma eğilimi gösteren hangi sınıfsa öncülük o sınıfındır. Öncü müfrezenin, öncelikle onların içinden çıkması gerekir. Diğer sınıf ve tabakalardan ne kadar istidatlı kişiler bu işe talip olurlarsa olsunlar geçerli değildir. Onlar bu istidatlarını öncü müfrezeyi işçi sınıfının içinden çıkarmayı ne oranda kullanırlarsa proteler devrimci nareket kendilerini o oranda bağrına basar. Artık onlar proleter devrimci eylemin, onun öncü müfrezesinin ayrılmaz birer unsuru olmuşlardır demektedir. Bu bakımdan işçilerimiz öncü müfrezenin, Parti'nin, yaratılmasında, sorumluluğun büyük ağırlığını ya da şerefini bizzat yüklenmek zorundadırlar.

Öncü müfreze kendisine sadece bu ismi vermekle öncü müfreze olamaz. Bu isme lâyık olmak için onda lâfta kalmayan bazı nitelikler aranır.

Şöyle ki, Parti işçi sınıfının içindeki en dürüst, en fedakâr, sınıfsal çıkarları uğruna, gözünü budaktan esirgemeyen, en bilinçli unsurlarını bağrında toplamayı başarmış olmalıdır. Partinin işinin ehli bir kurmay heyeti olmalıdır. Parti teorik ve pratik bakımdan doğru bir çizgide yürümeli, ya da hatalarını en kısa bir zamanda düzeltme olanaklarına sahip olmalıdır. Parti bir öncü müfrezedir ama, hiç bir zaman işçi sınıfından kopuk bir öncü müfreze olmamalıdır İşçi sınıfının tam bir içtenlikle saygısını, sevgisini kazanması şarttır.

Ancak Partiyi işçi sınıfına böylesine ilişkiler sımsıkı bağlar ve Parti işçi sınıfının kendiliğinden gelme eylemlerinin peşinden yürüyen alelâde bir kuruluş olmaktan çıkar, bu kendiliğinden gelme hareketleri sınıf bilinci düzeyine çıkarma olanağını bulabilir.

Parti, kendi dışında kalmış olan geniş işçi kitlelerine de örgüt ve disiplin anlayışını vermekle görevlidir Geniş işçi kitleleri örgütsüz ve disiplinsiz bir biçimde Partiyi sözüm ona desteklemiş olsalar da bu destekten uzun boylu hayır gelmez. Seçimden seçime işçi oylarını almayı başaran reformist partiler için böylesine destekler çok hayati bir değer taşıyabilir. Proleter devrimci bir Parti bununla yetinemez. Geniş işçi kitlelerine örgüt, disiplin ve inatla mücadele anlayışı vermek için de öncelikle Partinin bu alanda tam bir örnek olması gerekir

Parti, işçi sınıfının yalnız öncü müfrezesi değil, aynı zamanda onun örgütlü müfrezesidir. Her partilinin gerekli örgütlerde görev alması zorunlu olmalıdır.

Yukarıdan aşağı örgütler, karşılıklı sorumluluk içinde birbirlerine hesap verme durumunda olmalıdır.

Parti, kendi dışındaki siyasi parti niteliğinde olmayan diğer örgütlerle de sımsıkı bağlar içinde olmalıdır. Başta işçi sendikalarıyla, köylü birlikleriyle, öğrenci dernekleriyle, kooperatiflerle vb.. Parti, yukarıda adı geçen örgütlerle olan bu sıkı bağını bu örgütlerde çalışan Partililer aracılığı ile gerçekleştirebilir. Ve bu yoldan parti dışı kuruluşlar da Partinin genel siyasi çizgisini disiplinli bir biçimde izleme olanağını bulabilirler.

Partinin bütün bu kuruluş çalışmalarının amacı iktidar olmalı ve tüm eylemler bu amaca uygun bir biçimde ayarlanmalıdır.

İşçi sınıfı üretimdeki durumu gereği toplu bir halde bulunur. Sömürü mekanizmasının dişlileri arasında toplu bir halde sömürülür. Diğer sınıf ve tabakalara oranla en fazla gelişme ve siyasi bir güç olma eğilimini gösterir. Bu nedenlerle siyasi Partinin kuruluşunda olsun, milli demokratik devrimin başa rılmasında olsun, sosyalist devrimin gerçekleşmesinde olsun, en ağır sorumluluğun, bir başka deyişle en büyük şerefin onun öncülüğünde olması gerekir.

Yoksul köylülük de sömürü mekanizmasının dişlileri arasında daha az eziliyor değildir. Tersine, yer-yer, bu ezilme yoksul köylüyü çok daha tahammülü güç koşullarda bırakmaktadır. Fakat yoksul-köylülük, üretimdeki durumu gereği, dağınıktır. Hızla büyük şehirlere ya tamamen ya da mevsimden mevsime göç etmek zorundadır. Sayıca işçi sınıfından fazladır, ama sınıf olarak çözülme eğilimi gösteren bir sınıftır. İşçi sınıfıysa sayıca azdır ama gelişme ve daha büyük hızla bilinçlenme eğilimi gösteren bir sınıftır.

İşçi sınıfının çoğunluğunu, büyük şehirlere göç eden yoksul köylü kökenli işçiler meydana getirir. Bu nedenle Partinin öncü müfrezesi sadece işçi sınıfından değil, aynı zamanda yoksul köylülerden de oluşur.

Feodal boyunduruğun kırılmasında, yoksul köylü, ne kadar dağınık olursa olsun üretimdeki durumu gereği, sınıfsal çıkarı gereği daha büyük bir sorumluluk taşıyacaktır. Feodal kalıntıların siyasi gücünü kıracak olan toprak reformunun gerçekleşmesinde yoksul köylü daha büyük bir siyasi güç olarak derebeyinin karşısına dikilmek zorundadır.

İşçinin ve yoksul köylünün Partisi, bu sorumlulukları, örgütlü, disiplinli ve tam bir dayanışma içinde yoğurup gerekli mücadeleyi verdiği oranda, emperyalizm, işbirlikçi sermaye, feodal mütegallibe üçlüsünün toplumumuza taktığı boyunduruğun parçalanması aynı oranda kaçınılmaz olacaktır.

KÜÇÜK - BURJUVA

İşçi sınıfı ve yoksul köylülüğün dışında ama aynı boyunduruk altında kalan küçük-burjuvaziye ya da orta sınıf ve tabakalara gelince:

Derece derece onlarda aynı dişliler arasında yoksullaşmakta ya da ezilmektedirler. Çoğunluğu zengin olma, patron olma umudunu yitirmiştir. Bu durum onları zorunlu olarak boyunduruğun altında en çok ezilen işçiler ve köylülerin örgütü ile güçbirliğine itecektir. Bu güç birliğinin pratikte gereği gibi gerçekleşmemiş olması, adı geçen sınıfların, gereği gibi siyasi ve mesleki bakımdan örgütlenmemiş olmalarında yatar.

Yahya Han ordusu, büyük savıda küçük-burjuva aydını hunharca ö'dürdü

PAKİSTAN İÇ SAVAŞI

İkinci Dünya Savaşından sonra İngiltere doğrudan doğruya yönettiği Hindıstan topraklarını terketmek zorunda kalmıştı. «Böl ve hükmet» ilkesini bilinçli olarak uygulayan İngilizler bu koca kıt'anın geleneksel ekonomisini çökertmiş; din, ırk, kabile farklarını ve feodal devlet yapısını içinden çıkılmaz bir kördüğüm haline getirmişlerdi. 1946-1947 yıllarında koca kıt'a ikiye, daha doğrusu üçe bölündü. Çoğunluğu müslüman olan bölgelerde Pakistan adını alan bir devlet kuruldu; ancak bu yeni devlet birbirinden 1800 kilometre mesafedeki iki ayrı parçadan ibaretti. Bu bölünme sırasında 7 milyon müslüman Pakistan'a, 10 milyon budist Hindistan'a göç ettiler, yine de Hindistan'da 40 milyon müslüman kaldı.

Batı Pakistan ayrı diller konuşan Pencaplılar, Beluşlar, Pathanlar, ve Sindliler'den meydana geldiği halde, Doğu Pakistan halkı Bengali ırkındandır. Bu bölünme sırasında Bengal halkı din esasına göre ikiye bölünmüş oldu, başkenti Kalküta olan kısım Hindistanda kaldı. Haritaya bakılırsa, iki Bengal'ın birleşmesi halinde bu kez Hindistan ikiye bölünür.

Doğu Pakistan dünya jüt üretimi nin % 70'ini sağladığı halde, iktidar Batı Pakistanın elinde olduğundan bu değerli maddeden gelen dövizler öncelikle Batı kesimine akmaktadır. Adeta kendisi bağımlı bir geri kalmış ülke olan Pakistanda Doğu kısmı Batının bir sömürgesi durumundadır, hattâ Doğu kesiminde halkın öz lisanı resmi dil değildir. 1954 yılından beri Doğu Bengal geniş bir özerklik için mücadele etmektedir. Son seçimlerde Mucib'ür Rahman'ın yönettiği Avami (Halk) Partisi kesin bir zafer kazanınca politik kriz bir çıkmaza girdi. Ve savaş Doğu'ya bağlı ordunun kanlı bir müdahalesi ile başladı...

Bugün bir taraftan eli çıplak denecek şekilde savaşan Doğu Bengal halkı, diğer taraftan motorlu araçlara sahip ve Batı Pakistan'ın emrinde bulunan ordu bulunduğuna göre durum bir iç savaşa dönüştü, ancak önemli şehirleri kontrol edebilen ordu kırsal bölgelerde kontrolunu kuramadı.

Şeyh Mucip solcu olmamakla birlikte Doğu Pakistanın' CENTO ce SEATO paktlarından çekileceğini ilân etti ve sol ile güçbirliği aramak zorunda kaldı. Ancak halkı hunharca ezen Yahya Han ordusu en ağır darbesini küçük burjuva asıllı aydın kesimine indirdi, üniversite öğretim üyelerinin üçte birinden fazlası ve büyük sayıda öğrenci ve aydın ilk günlerde öldürüldü. Bunu yapmakla da istemiyerek haraketin ve mücadele dengesinin sol'a kaymasına yol açtı, Pekinci ve Moskovacı komünist gruplar ağır basmaya başladılar. Şimdiden kırlarda hakim olan ve bazı şehirleri kontrol eden Milli Kurtuluş kuvvetleri on gün sonra başlıyacak olan Muson mevsimini beklemektedir, Bengal'de tufanı andırır büyük yağmurlar başlayınca motorlu araçların işliyemiyeceğini, yolların kullanılamıyacağını iki taraf da bilmektedir, öte yandan çatışma yüzünden ziraat durduğundan büyük bir kıtlık dönemi başlıyacaktır.

Hudut bakımından Doğu Pakistan üç taraftan Hindistan ile sarılı bulunmaktadır, Hindistan ile Pakistan'ın Keşmir bölgesi yüzünden ihtilâf halinde bulunduklarına göre durum çok karışıktır ve ciddi savaş tehlikeleri içermektedir. Doğu Pakistandaki iç savaşın yayılması tehlikesi Büyük Devletleri ciddi bir şekilde meşgul etmeğe başlamıştır. Sovyetler Birliği Doğu Pakistan halkın «karşı girişilen kanlı haraketin durdurulmasını ve sorunun barış ve karşılıklı anlayış havası içinde çözümlenmesini bir nota ile talep etmiştir. Çin Halk Cumhuriyeti ise Hindistan'a bir nota yollayarak Pakistan'ın iç işlerine karışmamasını ihtar etmiştir. Halbuki Hindistan çok ters bir durumdadır Doğu Pakistala olan bütün Batı ve Kuzey sınırını Batı Bengal kaplamaktadır, ve isteseler de, istemeseler de, din çatışmalarını bir tarafa bırakan Bengalliler fiili bir dayanışma havasına girmişlerdir. Hint Bengalinde komünistler çok güçlüdür, bu yüzden Hindistan bir taraftan Doğu Pakistan iç savaşının iki Bengali kapsayan bir halk savaşına dönüşmesinden korkmaktadır, diğer taraftan da, naritada görülebileceği gibi, memleketlerinin ikiye bölünmesinsavaş sonuç alıcı bir Halk Savaşına dönüşebilirse emperyalist ve sosyalist devletler kesin kararlar almak durumuna girebilirler. Son söz Bengal halkınındır.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi XXIV. Kongresi

Sovyetler Birliği 24. inci Kongresi yeni bir şey getirmemiştir, sadece son yıllarda beliren eğilimleri saptamıştır. Kongrenin aldığı önemli bir karara göre artık Parti Kongreleri dört yıl yerine beş yılda bir toplanacaktır, böylece Parti kongresi ile Beş Yıllık Planların kabulü aynı tarihte olacak, Kongre bir bakıma Plan ile bir organik bağ kurmuş olacaktır.

Kabul edilen 1971-1975 Planına göre :

1 — Üretim araçlarının üretimi beş yılda: yüzde 41 ilâ 45;

2 — Tüketim mallarının üretimi beş yılda yüzde 44 ilâ 48 oranlarında artacak. Bu artış büyük ölçüde iş verimliliğinin yükselmesine dayanacaktır, çünkü aynı dönemde iş verimliliği sanayide ve ziraatta yüzde 36 ilâ 40 oranında fazlalaşacaktır. Kişi başına gerçek gelir ise aynı dönemde yüzde 30 oranında artacaktır.

Kongrede, Kosigin, «Ağır sanayiin, Sovyetler Birliğinin ekonomik gücünün temeli olduğunu ve temeli olarak kalacağını» belirtmiştir.

Politik yönden büyük bir yenilik getirmiyen kongrede uzun zamandır Moskova kongrelerine katılmayan Çin Halk Cumhuriyeti bir gözlemci heyeti yollamış, Sovyet yöneticileri de Çin'e karşı tutumlarını yumuşatmışlar, karşılıklı ilişkilerin iyileşmesi dileğinde bulunmuşlardır .

17 Nisan ! Köy Enstitülerinin kuruluş günü

MUZAFFER DİZMEN

Köy Enstitüleri, emperyalizmin yurdumuza bugünkü gibi henüz sokulamadığı zamanlarda (17-NİSAN-1940), devrimci eğitimcilerin araştırmaları sonucunda yaratılmış kurumlardır. Ortalama olarak herbiri 4 bin dönümlük bir arazi üzerine yerleştirilen 21 Köy Enstitüsü, kuruldukları bölgelerin birer bilimsel araştırma merkezi halindeydiler.

Köy Enstitülerine alınanların «köy çocuğu olması» ve «bir köy okulunda okumuş olması» gerekliydi. Beş yıllık eğitim sürecinde çocukların köylülük özelliklerine, yaşantılarına ve köklü alışkanlıklarına dokunulmaz, hattâ bunlar daha ileri metodlarla takviye edilerek yetiştirilirlerdi. Böylece çocuklar köye yabancılaştırılmaz ve kaynağına sadık kalarak, köylülerin eğemen sınıflar tarafından kabnedilen haklarına sahip çıkacak nitelikte bir aydın olarak yetişirler ve köylerine dönerlerdi. Köy Enstitüleri bu amaçlarla kentlerden uzak, kırsal ve köylük alanlarda kurulmuşlardır.

Köy Enstitüleri mezunlarını vermeye başlamasıyla köylerde okul ve öğretmen sayısı eşi görülmemiş bir hızla artmaya başlamıştır. Örneğin, 1940'tan önceki 700 yıllık devrede ancak 4 bin köye okul yapılmışken, 1940-1952 yılları arasındaki 12 yıl içinde köylerdeki okul sayısı 14 bine, öğretmen sayısı da 5 binden 23 bine yükselmiştir. Ayrıca, Köy Enstitüleri bünyesinde açılan sağlık okulu mezunu sağlık memurları, 10 binden fazla köyün sağlığını kontrol altına almışlardı.

Eğer Köy Enstitüleri kapatılmasalardı ve gelişme bu hızı sürdürseydi, en geç 1955 yılında okulsuz köy ve öğretmensiz okul kalmıyacaktı.

İşte, daha 1946 yıllarında iyice yolunan ve kuşa çevrilen Köy Enstitüleri, nihayet, 1952 yılında tümden kaldırıldı. Böylece yoksul köylü, işçi ve ırgat çocuklarının okuma olanakları bir çırpıda ellerinden alınmış oldu. Çünkü okuyanlar uyanıyor, uyandırıyor ve egemen sınıfların sömürüsüne ters düşüyorlardı. Oysa ki egemen sınıflara, Filipin demokrasiciliği, oyununu yutacak ve oy deposu rolü oynayacak, gık demeden, kuzu kuzu sömürülen kitleler gerekliydi.

DÜZELTME

Geçen sayımızda ek olarak sunduğumuz Proğram Tasarısının 4. üncü sayfasının 21. inci satırındaki paragraf sonuna, şu iki cümle eklenecektir :

«Milli kurtuluş savaşımız emperyalizm, işbirlikçi ticaret burjuortaklığına karşı verilmiş bir savaştır. Bu anti-emperyalist ve antifeodal savaşta tüm ilerici insanlık ve dünyanın ezilen ulusları Türkiye halkını desteklediler.»

„Sanki memlekette esas suçlular yok, tek uğraş'ları biziz..„

BİZİ DAHA ÇOK BİLEDİLER

SADIK AKINCILAR

15-16 Haziran direnişinden sonra işten çıkartılan devrimci işçileri dinlemeye devam edelim:

Vinylex den atılan bir devrimci işçi şöyle diyor :

«Vinylex fabrikasında üç yıl çalıştım. 15-16 Haziran direnişi başlayınca, işçi arkadaşlarımla beraber bende direnişe katıldım. Beni iki gün karakolda hapsettiler. Karakoldan çıkınca doğru fabrikaya gittim, kapıdan içeri dahi almadılar. Daha evvel, Lâstik-İş'e geçmemiz için fabrikada faaliyet gösterdiğimden işveren beni mimlemişti; bu durumu fırsat bilerek bizi attı. Tazminat filân alamadık. Üç yıllık emeğimin karşılığı bu oldu. İş bulmak için hemen hemen gitmediğim fabrika kalmadı. Hepsi aynı şeyi söylüyorlar. «Sen bize yaramazsın, burda da zararlı işler yaparsın» diyerek geri çeviriyorlar. Sendikadan aldığım para, sosyal yardım olarak iki ay, iki yüz elli şer liradan toplam beş yüz liradır. Bundan başka yardım görmedik, iş bulmamıza da yardımcı olmadılar

«Bu gün 14/4/1971) İstanbul Tekel Maltepe Sigara Fabrikasına gittim, iş istedim. Beni önce kazan dairesinde imtihana aldılar, işe başladım. Daha bir saat olmamıştı seni müdür çağırıyor diyerek işi bıraktırdılar, doğru müdürün yanına çıkarttılar. Müdür efendi bana aynen şöyle dedi

«Sen Devrimcilerin adamı imişsin, bize yaramazsın.» Derhal fabrikadan dışarı attılar. Devrimci olmak onlar için en büyük suç.

«On aydır işsizim, her yerde bu muameleyi görüyorum. İşsizliğin sonu açlık ve sefaleti getiriyor Çektiklerimin hangi birini söyleyeyim, anlatmakla bitmez ki. İşsizlik yetmezmiş gibi birde polis uğraşıp duruyor. Adamlar da bıkma usanma yok, sabah akşam çağırırlar, gözaltında tutarlar. Sanki başka işleri yok, sanki memlekette esas suçlular yok, büyük suçlular yok, tek uğraşları biziz.

«Gördüğüm baskılar beni sindirmedi mi? Hayır, bu yaptıkları ile bizi daha da güçlendiriyorlar. Bunları unutur muyum ben, yanına kalır mı bu yaptıkları onların? Böyle baskıyla bizi sindiremezler, daha çok bilerler bizi.»

Derby 'denbir devrimci işçi ilâve ediyor (bu fabrika da ki atılan devrimci işçiler kendi güçleri ile baskı yaparak tekrar fabrikaya alınmışlardır):

«Direnişimizden sonra bizi de işten atmağa kalktılar. Ama bizim fabrikada söktüremediler bunu. Biz bütün işçiler hep birlikte hareket ettik. Biz de onlara baskı yaptık, sınıfımızın gücünü gösterince tutturamadılar, tekrar işe almak mecburiyetinde kaldılar. Yoksa bize de aynı şeyler olurdu. Çok şey öğrendik o zaman.»

İşçi atmak yarışına karınca kararınca katılan (5 işçi atılmıştır.) Tekel Maltepe Sigara Fabrikasından atılan bir devrimci işçi :

«Direnişimiz başladığı zaman ben de katıldım. Direnişten sonra beni tevkif ettiler. Beş gün tutuklu kaldım; ondan sonra tahliye oldum. Tahliye olunca doğru işimin başına gittim dokuz gün sonra da işten çıkarttılar. Eyleme katılan işçiyi tespit edince hemen atıyorlar. İşten çıkartıldıktan sonra devamlı her yerde iş aradım. Nereye, hangi iş yerine başvurdu isem, aynı sebeblerle işe almıyorlar. Kabahat devrimci olmak, hakkını aramak! Sınıfı için mücadele veren her işçiyi ezmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Bütün iş yerlerine haber veriliyor, isimler tespit ediliyor, iş aramaya gidince hemen bunlar karşınıza çıkıyor. Hâlâ işsizim, işten kaçmıyorum. çalışmak istiyorum ve kimse iş vermiyor. Açlığın ne olduğunu çeken iyi bilir. 10 ayı nasıl geçirdim, nasıl dayandım bende bilmiyorum. Açlıktan sefaletten çektiklerim yetmiyormuş gibi bir de polis uğraşıp duruyor. Durmadan rahatsız ediyorlar. canları isteyince yakalayıp sorguya çekiyorlar. İnsanı ne deyse canından bezdirecekler.

«Bu faşist baskılar beni aslâ sindirmiş değil. Mücadeleme daha da bilinçli olarak devam edeceğim. İşçi sınıfı bir kere sınıf bilincine varsın. bunların dahada beterini yapsalar sindiremezler.»

Diğer konuştuğumuz devrimci işçiler de aynı yukarıdaki arkadaşlarımız gibi söylediler. Gelecek sayımızda bu sorunlar üzerinde duracağız.

SOL YAYINLARI

ASKERİ YAZILAR
MAO ÇE - TUNG
25 lira

TÜRKİYE ÜZERİNE NOTLAR
MUZAFFER ERDOST
10 lira

SOL YAYINLARI. Sanayi Caddesi. Demir İş Hanı. 51, **Ankara**

REŞAT AGABEY

Türkiye emekçilerinin davasının büyük savunucusu Reşat Fuat Baraner için.

Çocukluğumun
Altun şafaklarındaki rüyalarım
Anamın karpacası ekmeğinde kalan tadım.
Yüzyuvarlak gökyüzündeki umutdolu dünyalarım
Sessizliğiğe erişen taşlar gibi
Paramparça döküldü yerlere.
Dillerim söylemez oldu, kulaklarım uğultu
Uyanıp uyanıp rüyalarımdan
Yepyeni sabahlar içinde yıkandım.
Doldum doldum boşandım.
Kul oldum yollarına
Sonra
Kaldırımlarda titreşen yavrucukların
Boşuna kendini harcayan kadınların sesine
Ve bilincini senden öğrendim sınıfımın alın terine..
Deli pervaneler gibi döndürdün beni
Bir kuru dal misâli, sesleri insanlarımın
İki kor parçası
İki kor parçası tutuşan gözlerinde buldum yolumu
Uslu ırmaklar gibi duruldum,
Kendimi sende buldum
Ve sonra oturdum ortasına dünyanın.
Hapishane şarkıları içinde eriyip kaybolmadı günlerimiz,

Bağdaş kurup sıra sıra dizildik
Dizinin dibinde iktisadi-Siyasi öğrendik
Ve alın terin ve zahmetin
Ve tümüyle rezilliğini dünyanın ,
Ve neden alın terimizin birikip birikip
Düşman olup dikildiğini karşımızda
Gece yarısı uykularından uyandırılıp
Koyu karanlıklar içinde sürdüler seni
Korkunç beli tabancalı hayaletler..
Ses.....
Bir acı ses....
Bir sürme gıcırtısı...
Derinnnn....
Derin.... Uzunnnn.....
Uykusuz gözlerle hücreler ....
Ve sonra bir kapı....
Paslı,
Karanlık....
Adı bizanslı katil
Adı
Durmadan hürriyet başı kesip geçen
Ve her örtülüşünde üstüne kahramanların
Kendi kendini yiyip bitiren kapılar..
Sen büyük savunucu
Üstüne ağır bir külçe gibi çöken
Bu katil ıskarta-portayı
Kaldırıp kaldırıp silkip atansın
Sen ezilenlerin tarihini kanınla yazansın
Düşünmedin bir kerecik kendini
Kendini kendinden çok sevdiği insanlara verdin
Savaştın halkı özgürlüğü için
Karanlık zindanlar içinde geçirdin gençliğini
Boynunda zincirler
Sürgünler sürgünler...
Açlar içindeki kardeşlerini unutmadın.
Düşünce kelepçelerim
Hapishane avlusunda yumuşak bir toprağa
Utandı ellerim acısından
Dilsiz hücrelerle görünce seni.
Gülen bakışlarından öğrendin insanı.
Kul yunus gibi
Sırrına erdin gerçeğin..
Rahatım çok şükür yanında olmuşluğumdan
Fevkalâde memnunum senin asrında
Senin safıda zincire vuruluşumdan,

ZİHNİ T. ANADOL

TÜRKİYE SOLU

İki haftada bir pazartesi günleri çıkar, siyasî gazete. ● Yönetim yeri: Yerebatan Caddesi, 43/6, Sultanahmet - İstanbul. ● Sahibi: **Altan Ahmet Say,** Yazışleri Müdürü: **Mustafa Lütfi Kıyıcı.** ● Dizildiği yer: **Son Saat Matbaası.** Basıldığı yer: **Vatan Matbaası.** ● Havale ve yazışma adresi: P.K. 1340, Sirkeci - İstanbul. ● Yıllık abone bedeli 35, altı aylık 17,5 liradır.